

ZEVEN CIRKELS
Verzamelde kortverhalen
voor de jeugd

JOHAN VANDEVELDE

ZEVEN CIRKELS

**Verzamelde kortverhalen
voor de jeugd**

www.johanvandevelde.be

Vanaf 9 jaar

© 2026 Solid Tales vzw

Deze POD-uitgave werd gefaciliteerd door:

www.storyland.be

Eerste uitgave: Maart 2026

Coverbeeld gegenereerd met Stable Diffusion AI

ISBN: 9789403877440

Niets uit deze uitgave mag, op welke wijze ook, worden overgenomen zonder de uitdrukkelijke schriftelijke toestemming van de uitgever.

INHOUD

1. Graancirkels
2. Carwash Cash
3. Wolf en de dognappers
4. Wolf en het spoor van de Jakhals
5. Het geheim van Nicolas
6. De blauwe knikker
7. De poorten van Perpetua

GRAANCIRKELS

Verschenen op 23 januari 2004

Het dak op

Alles wees erop dat het een rotvakantie zou worden. Timo's rapport was niet bijster goed geweest. Hij had naast de beloofde mountainbike gegrepen en als klap op de vuurpijl hadden zijn ouders besloten aan het huis te laten werken. Ze hadden het in hun hoofd gehaald dat twaalfjarige jongens in zo'n situatie toch alleen maar rampen konden veroorzaken. En dus werd Timo op de trein gezet naar zijn oom en tante, die hij nog maar twee keer ontmoet had. Oom Willem en tante Lydia woonden op een grote boerderij in Breekerke, een onooglijk plattelandsdorpje een twintigtal kilometer van de kust.

In het station van Brugge nam hij de bus en terwijl hij door het raam naar de voorbijschietende velden en grazende koeien keek, dacht hij aan zijn vrienden thuis. Volgens zijn moeder hadden zijn oom en tante een jongen van zijn leeftijd en in zijn verbeelding zag hij een achterlijk boerenjoch, dat kikkers opblies voor de lol.

Toen Timo met zijn zware sporttas uit de bus zeulde, kwam een stevig gebouwde kerel naar hem toe. Bij wijze van begroeting klopte die hem zo stevig op zijn schouder dat Timo zijn evenwicht bijna verloor.

'Je tante was bang dat je een halte te vroeg zou afstappen,' zei de man met zware stem.

'Oom Willem?' vroeg Timo een beetje aarzelend.

De laatste keer dat hij zijn oom had gezien, was hij maar half zo oud geweest en oom Willem half zo breed.

Het was een goeie kilometer lopen naar de boerderij, maar onder de meedogenloze middagzon leken het er twintig. Oom Willem droeg gemakkelijk in zijn ene hand Timo's sporttas en met de andere wees hij trots naar zijn akkers met wuivende gewassen. In een tijd van industriële landbouw was het geen winstgevende zaak, maar hij had een contract afgesloten met een bedrijf dat biologische producten vervaardigde. Hij mocht tarwe en maïs leveren. En als het minder goed ging, zorgde tante Lydia, die als verpleegster in een groot Brugs ziekenhuis werkte, dat er brood op de plank kwam.

Op het erf werden Timo en zijn oom verwelkomd door een zwarte labrador, die blaffend tegen de jongen op sprong. Met een vinnig 'Koest, Belle!' legde oom Willem het beest het zwijgen op.

Tante Lydia begroette Timo hartelijk met drie klinkende zoenen. Achter haar in de deuropening, stond een jongen met donkerblond haar, die ze voorstelde als haar zoon Jonathan.

'Hoi!' zei Timo.

Hij gaf Jonathan een hand, opgelucht omdat hij op het eerste gezicht een heel gewone jongen leek.

'Je slaapt in de logeerkamer, naast de mijne,' zei Jonathan toen Timo even later met zijn zware tas achter hem aan de trap op sukkelde.

Het was een mooie kamer, met houten balken in het plafond en schilderijtjes van landschappen aan de muur. Het raam keek uit over de velden met wuivende aren.

'Valt hier iets te beleven?' vroeg Timo zodra hij zijn tas op het bed gedumpt had.

'Als je geluk hebt,' zei Jonathan. 'We hebben graancirkels.'

Timo fronste zijn wenkbrauwen.

‘Graancirkels?’

Jonathan knikte glunderend.

‘Het heeft zelfs in de krant gestaan! Wil je ze zien?’

Timo had nooit aan UFO’s geloofd, maar nu was zijn nieuwsgierigheid toch wel geprikkeld.

Achter de boerderij stonden twee reusachtige graansilo’s. Timo keek zenuwachtig toe terwijl Jonathan langs een ijzeren ladder naar boven klom.

‘Vinden je ouders dat goed?’

‘Nee. Daarom moeten we ons haasten.’

Timo raapte al zijn moed bij elkaar en dwong zichzelf naar zijn handen te kijken terwijl hij Jonathan achterna klauterde. Toen hij uitgeput en een beetje beverig de top bereikte, zat Jonathan al op handen en knieën op het dak van de silo.

‘Kijk!’

Hij wees naar de goudkleurige velden. Het gezicht was werkelijk adembenemend.

Timo hurkte naast zijn neef. Vanaf die hoogte kon je er moeilijk naast kijken: de wuivende vlakte werd bruusk onderbroken door een scherp afgelijnde cirkel van verschillende meters doorsnede, waarin het graan platgedrukt was. En rond die cirkel, op gelijke afstand van elkaar, zag Timo drie kleinere cirkels.

‘Heb je ze gezien?’ vroeg hij.

‘Het is ’s nachts gebeurd,’ antwoordde Jonathan. ‘Wij hebben niks gehoord of gemerkt, maar mensen uit het dorp hebben gekleurde lichten gezien. Dat is wat er in de krant stond. Papa zegt dat het vanden zijn. Jongeren uit de stad, die zich interessant willen maken.’

‘Ik heb ook gelezen dat graancirkels het werk van mensen zijn. Ze gebruiken grote planken om het graan in cirkels plat te drukken. Gewoon voor de lol.’

‘Maar dan waren er toch bewijzen! Je loopt niet zomaar door een graanveld zonder sporen achter te laten!’

Het klonk alsof Jonathan er al een beetje spijt van had dat hij Timo de graancirkels had laten zien.

Nachtelijk bezoek

Die nacht lag Timo in bed te woelen. Hij sliep nooit goed in een vreemd bed en nu lag hij met wijdopen ogen naar het grijswitte maanlicht op de schilderijtjes te staren.

Graancirkels! Waren ze hier dan zo achterlijk?

Hij draaide zich op zijn zij en kneep zijn ogen dicht alsof hij de slaap wilde dwingen om te komen. Het maanlicht ontvouwde een spel van gekleurde vlekken en puntjes achter zijn oogleden.

Plots werd het licht feller en het veranderde bruusk van kleur...

Gekleurd maanlicht? Meteen was Timo klaarwakker, zat rechtop en wreef verbaasd in zijn ogen. De kamer werd afwisselend groen, rood, blauw, geel, paars... Het leek wel een discotheek! In een wip stond hij naast zijn bed. Op blote voeten stommelde hij naar het raam.

Nee! schrok hij. Dat kan niet! Ik slaap nog! Dit is een droom!

Jonathan lag op zijn buik in een diepe slaap, met zijn handen onder zijn hoofdkussen en zuchtte even toen iemand hem op de schouder tikte.

'Jonathan!' siste Timo tussen zijn tanden. Er kwam geen reactie en hij begon zijn neef nu stevig heen en weer te schudden. Jonathan kreunde, maar werd niet wakker.

'Jonathan!' siste Timo opnieuw, een beetje luider en hij begon harder te schudden.

Jonathan draaide zich op zijn zij en keek hem slaperig aan. 'Wadisser!?'

Zijn ogen vielen echter helemaal open toen hij de kleurige lichten op de muren van zijn kamer zag en hij krabbelde onhandig uit bed. Stomverbaasd drukten de jongens hun neuzen tegen het glas en keken naar het ongelooflijke schouwspel: twee donkere schijven, zo groot als bestelwagens en afgelijnd met rijen draaiende gekleurde lichten, zweefden laag en geruisloos over het veld en scanden felle lichtbundels heen en weer.

'Zijn ze er al lang?' vroeg Jonathan fluisterend.

Timo schudde nee. 'Misschien halen we er beter je pa bij!'

'Ik denk niet dat dat zo verstandig is,' zei Jonathan. 'Hij kan soms nogal heftig reageren. Stel dat hij naar buiten loopt en op die dingen gaat schieten met zijn Winchester.'

Meer dan een half uur bleven de UFO's boven het veld zweven, terwijl ze elke vierkante meter afzochten. Tegen kwart voor twee stegen ze plots op en verdwenen tussen de sterren.

'Geloof je me nu, neefje?' grijnsde Jonathan, blozend van opwindning.

Timo zei niets en knikte alleen maar. Het was het wonderlijkste dat hij ooit had gezien.

Een toffe peer

Tante Lydia was al vroeg naar het ziekenhuis vertrokken en oom Willem was buiten aan het werk. Jonathan en Timo maaiden hun ontbijt in een recordtempo naar binnen, om vervolgens meteen de deur uit te rennen in de zomerzon. Met meer enthousiasme dan gisteren klom Timo achter zijn neef de ladder van de silo op. De graancirkels waren er nog steeds en teleurgesteld moesten de jongens tot de conclusie komen dat er niets was veranderd. Het ergste was echter een rood aangelopen oom Willem, die hen onderaan de silo stond op te wachten toen ze terug naar beneden klonnen. Hij greep Jonathan ruw bij de arm en nam hem terzijde.

‘En ik maar denken dat je ondertussen wel genoeg gezond verstand hebt!’ riep hij boos. ‘Maar nee! Meneer gaat toch weer de silo op, want wat die ouwe vent leutert, dat is toch allemaal niet waar, hè!’

‘Het spijt me, papa,’ zei Jonathan stil.

‘Je weet toch dat je geen enkele kans maakt als je daarboven je evenwicht verliest? Als je niet meteen dood valt, zit je voor de rest van je leven in een rolstoel! Snap je dat wel? En dat je dan je neef nog meesleurt, kan ik al helemaal niet begrijpen!’

‘Ik heb het Jonathan voorgesteld,’ zei Timo, die zich niet langer kon bedwingen.

‘Wat?’ bromde oom Willem, en ook Jonathan keek zijn neef verstomd aan.

‘Het spijt me, oom, ik wist niet dat het verboden was.’

Het gezicht van oom Willem milderde. ‘Wel, euh... dan weet je het nu,’ zei hij bedaard.

‘Waarom deed je dat?’ vroeg Jonathan, toen zijn vader weer weg was.

Timo haalde zijn schouders op. ‘Ik wist dat hij mij toch niet zou straffen en als hij jou strafte, zou het hier pas écht saai worden.’

Jonathan lachte en legde vriendschappelijk zijn arm om Timo’s schouder. ‘Bedankt, joh. Je bent best wel cool.’

‘Het leek wel alsof ze bang waren om te landen,’ bedacht Timo, terwijl hij naast Jonathan voor de Playstation lag en zijn neef op een zo bloederig mogelijke manier om het leven probeerde te brengen.

‘Misschien kunnen we hen helpen,’ stelde Jonathan voor.

Timo keek hem vreemd aan en Jonathan maakte gebruik van de situatie om hem het hoofd met ruggengraat en al uit het lijf te rukken. *Game over* en Timo had het niet eens gemerkt. ‘Hen helpen? Heb jij een zonnesteek of zo?’

‘Als ze de wereld willen overnemen, hadden we dat allang gemerkt, denk ik.’

‘Oké, maar ik denk dat ze perfect weten wat ze doen en dat ze onze hulp kunnen missen als kiespijn!’

‘Over jullie hulp gesproken,’ klonk oom Willems stem achter hen. ‘De haag in de voortuin moet nodig gesnoeid. Zo blijven jullie uit de buurt van de silo’s.’ Hij was ongemerkt de woonkamer binnengekomen en spande de knoop van een saaie, grijze stropdas aan.

‘Waar ga je heen?’ vroeg Jonathan, want zijn vader droeg alleen maar een stropdas op erg bijzondere gelegenheden.

‘Ik heb een afspraak met de manager van Bio-Logic.’

‘Met mijnheer Peer!’ proestte Jonathan.

‘Ja, Herman Peer,’ zei oom Willem verstoord. ‘En je mag al lachen wat je wil, maar zonder hem, had je geen spelconsole!’

‘Hij is dus best wel een toffe peer,’ merkte Timo droogjes op en Jonathan barstte uit in een onbedaarlijke lachbui.

E r stond een pizza in de oven, groot genoeg om valse UFO meldingen te veroorzaken, als je hem maar hard genoeg het raam uit slingerde en onder het eten verzonnen de jongens de meest waanzinnige toestanden, die een vliegende *Quattro Stagione* kon veroorzaken.

Eens hun maag gevuld, trokken ze naar de oude hooischuur waar oom Willem zijn gereedschap bewaarde.

‘Blaft die hond van jullie altijd zo?’ vroeg Timo. Belle zat in haar kooi en blafte nijdig in de richting van de schuur.

‘Dat beest is dement aan ’t worden. Wat wil je?’

De poort van de hooischuur stond open en de late middagzon scheen naar binnen op de groene Deutz tractor van oom Willem en een oude Citroën DS, die bedekt lag onder een dikke laag stof. Het gereedschap hing in een hoek van de schuur, netjes langs de muur gerangschikt. Jonathan nam twee roestige heggenscharen van het haakje en gaf er een aan Timo.

‘Moeten we daarmee de haag knippen?’

‘M’n pa zegt dat je er flinke spieren van krijgt,’ lachte Jonathan.

‘Een flinke verrekking, ja!’

Maar Jonathan gaf zijn neef plots een stomp en legde hem het zwijgen op.

‘Wat is er?’

‘Ik hoor iets!’

‘Hé, ik ben hier de stadsmus,’ onderstreepte Timo. ‘Jij bent toch niet bang voor een veldm...?’

Hij zweeg. Sluipende voetstappen knisperden in het hooi.

Jonathan griste een spade van de haak en legde hem slagklaar over zijn schouder als een honkbalknuppel.

‘Het is niet de eerste keer dat ze spullen van mijn pa proberen te stelen.’

Timo slikte. ‘B-bellen we dan niet beter de politie?’ Hij tastte al naar zijn telefoon in zijn broekzak, maar op dat moment schoot een schim langs de trekker en verdween in de schaduw.

Jonathan ging er meteen achteraan, maar Timo aarzelde. Hij besloot echter dat hij zijn neef niet aan zijn lot kon overlaten en rende in de richting waarin Jonathan was verdwenen. Het was weer stil geworden in de schuur. Timo stopte en keek om zich heen, maar zag alleen maar duisternis.

‘Jonathan?’

Iemand kwam hard zijn richting uit gerend en het volgende moment botste een zware massa tegen hem op. Timo viel achterover en landde in het hooi. Er klonk een hoog gekrijs en hij zag dat Jonathan de schim had overmeesterd. Meteen krabbelde hij overeind om zijn neef te hulp te snellen. Jonathan had de figuur doen struikelen en zat bovenop hem, terwijl hij met al zijn macht de zwaaiende armen in bedwang probeerde te houden. Het hoge geschreeuw sneed door merg en been. Jonathan greep de spartelende benen en merkte nu dat hun vangst niet veel groter was dan hijzelf.

‘Het is een jongen!’

De jongen stopte met spartelen en zijn geschreeuw ging over in snikken. Jonathan liet zijn gevangene los en Timo zag tranen blinken op zijn gezicht. Hij was hooguit een jaar of tien en had een donkere huidskleur. Pas toen ze hem recht hielpen in het licht, zagen ze een blauwe zijdeglaans in zijn huid. Hij droeg een grijze tuniek van een vreemde stof, had donkerbruin haar en oranje ogen.

‘W-wow!’ riep Jonathan overstuur. ‘‘t Is een... hij is een... wauw!’

De jongen ademde onrustig en keek de jongens schichtig aan.

‘Het is oké,’ zei Timo op kalme toon. ‘We doen je niks.’

‘Kechar’bez!’ riep de jongen angstig.

‘Timo,’ zei Timo en wees naar zijn borst.

De jongen zweeg en keek nu naar Jonathan. Die stelde zich ook voor.

‘Onag’tan,’ zei de jongen toen hij Jonathans naam had gehoord.

‘Timo,’ stelde Timo zich opnieuw voor.

‘Gryz,’ zei de jongen, terwijl hij hun gebaren nabootste.

‘Ik geloof dat hij Kris heet.’

‘Chchrrizzz,’ zei de jongen nu met meer nadruk en het klonk alsof hij een fluim oprakelde. Timo en Jonathan probeerden de klank na te bootsen, maar kregen er alleen een zere keel van.

‘Timmo no Onag’tan bekam yalka?’ vroeg de jongen.

‘Sorry, ik begrijp er geen reet van,’ zei Jonathan op verontschuldigende toon.

‘Greetfan? Yalka!’

De jongen nam een pluk hooi en bracht hem naar zijn mond, alsof hij hem wilde opeten.

‘Yalka, yalka!’

‘Ik geloof dat *yalka* eten wil zeggen,’ zei Timo.

‘Wacht effe,’ zei Jonathan. Hij diepte een chocoladereep op uit zijn broekzak en pelde het papiertje eraf, terwijl de vreemde jongen gefascineerd toekeek.

‘Yalka?’ vroeg Jonathan en hield de jongen de reep voor.

Gryz stak voorzichtig zijn hand uit, terwijl hij zijn ogen op Jonathan gericht hield en nam in een snelle beweging de reep aan. Hij snoof er even aan en nam dan heel voorzichtig

een hap. Zijn gezicht klaarde meteen op en hij glimlachte zelfs.

‘Yalka asfik!’ sputterde hij met volle mond.

‘We kunnen de rest van de pizza opwarmen,’ stelde Timo voor.

‘Perfect. Vanavond krijg je nog meer *yalka*,’ beloofde Jonathan. ‘Niet weggaan hoor!’

‘Nechaanoor!’ echode Gryz met een chocoladegrijns.

‘Een alien in de hooischuur!’ lachte Jonathan opgewonden. ‘Heb je al eens gedacht wat hij ons allemaal zou kunnen vertellen, moesten we hem kunnen verstaan?’

‘Maar dat kunnen we niet,’ zei Timo, terwijl ze de keuken binnen gingen. ‘We mogen blij zijn als hij *ons* begrepen heeft.’

‘Wie heeft jullie begrepen?’

De twee jongens bevroren ter plekke. Voor hun neus, aan de keukentafel, zat oom Willem en hij werkte net het laatste stuk pizza naar binnen.

‘D-die kat die hier altijd rond hangt,’ flapte Jonathan eruit. ‘Ze jaagt Belle op stang.’

‘Komt vast muizen jagen in de hooischuur,’ bromde oom Willem. ‘Laat het beest.’

‘We hadden nog zin in pizza,’ zei Timo, terwijl hij wat beteuterd naar het lege bord keek.

‘Sorry, ik dacht dat jullie klaar waren.’ Hij stond recht om zijn bord op het aanrecht te zetten. ‘Je zou denken dat je bij een voedselproducent te eten krijgt. Nou, vergeet het maar. Ik scheurde gewoon. Kijk eens in de koelkast als jullie nog honger hebben.’

Er waren nog groenten en restjes spaghetti en Jonathan vond een doos koekjes in de kast.

Ze warmden de groenten en de spaghetti op in de magnetron en toen oom Willem in de woonkamer tv ging kijken, smokkelden ze het eten de keuken uit.

Gryz keek verbaasd op toen de twee mensenjongens met de heerlijkste *yalka* de schuur binnen kwamen. De groenten kwamen hem bekend voor en hij at ze met blote handen. Met de spaghetti had hij meer last en Timo moest hem leren hoe hij de hardnekkige slierten op zijn vork kon draaien. Toen Gryz een slok nam van een blikje cola, schrok hij even, want blijkbaar bestond er geen prik waar hij vandaan kwam. Toch vond hij het best lekker en liet een ronkende boer. Timo en Jonathan grinnikten en Gryz lachte mee.

Jonathan haalde dekens en een hoofdkussen om een knusse slaapplek voor de buitenaardse jongen te maken. En toen het buiten begon te schemeren en het ook voor hen bedtijd werd, namen Timo en Jonathan met gebaren afscheid.

‘Desg’typ,’ zei Gryz en uit de toon van zijn stem konden de jongens afleiden dat hij hen erg dankbaar was.

Er waren maar weinig slaapverwekkende dingen gebeurd de laatste vierentwintig uur en Timo en Jonathan hadden nog lang geen zin om naar bed te gaan. Ze zaten allebei in hun pyjama, met gekruiste benen op Jonathans bed en probeerden een nieuw kaartspel te verzinnen – wat deftig tegenviel.

‘We weten nu in elk geval wat ze zochten gisteren,’ zei Timo, toen Jonathan hem er net op had gewezen dat zijn *super-, megarevolutionaire* kaartspel verdacht veel op poker leek. ‘Ze zijn een van hun kinderen kwijt. En Gryz lag gisteravond waarschijnlijk in de schuur te slapen, dus konden ze hem niet vinden.’

'Dan moeten we hem waarschuwen wanneer ze terugkomen.'

Ze besloten om de beurt de wacht te houden voor het raam, maar die nacht kwamen de UFO's niet terug en tegen een uur of drie lagen Timo en Jonathan allebei op het bed in een diepe slaap.

Buitenaardse aanvallers

Oom Willem vond het een schande toen ze de volgende dag om half twaalf 's middags met wallen onder hun ogen in de keuken verschenen. Timo en Jonathan vonden het vooral jammer dat ze een halve dag hadden verloren met zulk mooi weer.

Gryz had zich verborgen achter de tractor toen hij iemand had horen aankomen.

'Wij zijn het maar,' riep Timo vrolijk en hij zette een fles chocolademelk op de stoffige motorkap van de Citroën. Jonathan zette de jampot ernaast en wilde Gryz tonen hoe hij zijn toast moest smeren, maar de buitenaardse jongen keek onrustig op. Voetstappen kwamen deze kant uit. En plots was hij weer verdwenen.

Iemand kwam de schuur binnen en Timo en Jonathan verstopten snel het voedsel onder de auto.

Het was oom Willem en hij zag er niet bijster vrolijk uit.

'Ik wil wel eens weten wat jullie hier uitspoken,' zei hij bits.

'Euhm...,' begon Jonathan.

'Gewoon wat rondhangen,' flapte Timo eruit.

'Goed. Dan kunnen jullie de haag snoeien. Als jullie samenwerken gaat het dubbel zo snel.'

'We wilden net gaan wandelen,' probeerde Timo nog.

'Ja, om fit te blijven en te genieten van de zon,' voegde Jonathan er snel aan toe.

'Dat kan ook met de heggenschaar in de voortuin en je kweekt er stevige biceps mee.'

Onder het alziend oog van oom Willem, die hen gade sloeg vanuit de werkkamer, gingen de jongens aan de slag. De eerste uren waren best leuk, maar later op de middag was de schaduw vrijwel volledig verdwenen en de hitte werd stilaan ondraaglijk. Hun T-shirts waren doorweekt en het zweet stroomde over hun gezicht.

‘Er is in dit boerengat dus toch wel iets te doen,’ zei Timo schamper, terwijl hij nog maar eens zijn gezicht droog veegde aan zijn T-shirt. Jonathan wou hem een plagerige stomp geven, maar daarvoor deden zijn armspieren teveel pijn en hij plantte de heggenschaar dan maar nijdig met de punt in het gras. Timo ging onverstoord verder met knippen, want de zon was net achter een wolk verdwenen en hij wilde gebruik maken van de koelte. Jonathan bleef echter als een standbeeld staan met zijn neus in de lucht.

‘T-timo!’

Timo keek om en zag zijn neef verstomd naar boven kijken. De zon werd niet verduisterd door een wolk, maar door een glanzende zwarte schijf met gekleurde lichten, die geruisloos enkele meters boven het dak van de boerderij zweefde.

‘We moeten Gryz halen!’

Halsoverkop renden ze het erf op naar de schuur. Belle blafte woedend naar het rare ding in de lucht, dat nu langzaam naar het graanveld zweefde. Bij de poort van de schuur bleven Timo en Jonathan staan, want de schotel begon boven het veld te dalen en acht puntige poten schoven uit de onderkant, waardoor het ding een beetje op een krab leek.

Timo en Jonathan vonden Gryz in elkaar gedoken in het hooi, bevend als een rietje.

‘Gryz, wat scheelt er?’ vroeg Jonathan bezorgd. ‘Je ouders zijn er! Ze komen je halen!’